

Despre Şolomonanță „...aşa cum-o fost.”

De câțiva ani la începutul lui septembrie la Cluj are loc etapa finală a Lecturiei elevilor. Elevi din toată țara, care se disting în etapele anterioare ale concursului, împreună cu „consilierii” lor, drept premiu, sunt invitați să participe cinci zile la ateliere susținute de profesioniști (scriitori, jurnaliști, regizori, fotografi, muzeografi). Întâlnirea mai presupune schimb de experiență și prilejul de participa la activități variate legate de tema Lecturiei din anul respectiv. Pentru profesori, întâlnirea echivalează cu un veritabil program de interformare. În plus, acum se pun la cale proiecte și parteneriate și tot acum se discută direcțiile de dezvoltare pentru viitor ale programului „Cercuri de lectură”.

De fapt ceea ce se întâmplă la Cluj cu câteva zile înainte de deschiderea oficială a anului școlar este o altfel de școală, o școală pentru cei mari și pentru cei mici, gândită ca o alternativă la învățarea de tip formal. Anul acesta ne-am făcut mai explicită decât altă dată intenția. În acest sens ne-a servit și tema Lecturiadei, „D-apoi cum să nu fie dac-o fost”, care, vrând-nevrând, ne-a îndreptat atenția, printre alte „făpturi” din mitologia românească, spre solomonari (înțelepti, magi, vrăjitori) și Școala lor de solomonărie despre care se spune că se află în peșteri neștiute de nimeni. Am putut astfel prelua, adaptându-l vremurile noastre, câteva dintre „direcțiile” care stau la baza educației viitorilor solomonari: relația dintre ucenic și maestru, ideea inițierii prin Carte/Solomonaria, rigoarea, disciplina și efortul de durată presupuse de trecerea probelor „care de care mai grele.”

La toate acestea s-a mai adăugat emoția prilejuită de dispariția lui Solomon Marcus, autentic Solomonar (poveștile spun că solomonarii trăiesc în continuare printre noi), unul dintre spiritele cele mai deschise la problemele educației actuale.

Ca orice școală care se respectă și Șolomonanța a avut parte de o scrisoare de prezentare. O preiau fragmentar.

Școala noastră ale cărei începuturi se pierd „în negura timpurilor”, funcționează experimental de 12 ani

sub diferite nume: „Citește cu mine”, „Călători în Galaxia Lecturii”, „Povești călătoare”. În acest an va purta numele de „Şolomonanță/Şcoala Solomonarilor” ca un modest omagiu adus memoriei unuia dintre cei mai bravi solomonari ai timpurilor noastre, Solomon Marcus.

Misiune/Scop: Menirea noastră este să deschidem ori să aprofundăm perspectiva asupra faptului că lectura și scrierea sunt „căi regale” care ne fac să fim conștienți măcar de o parte din cele 10 nevoi umane ale omului trăitor în secolul 21 despre care vorbește Solomon Marcus.

Obiective/Tinte: Conștientizarea complexității identității noastre ca ființe umane care avem posibilitatea să trăim în mai multe timpuri și în mai multe realități ce funcționează pe principiul vaselor comunicante; adaptarea la vremurile de azi, bântuite nu numai de criza lecturii, ci și de cea a educației, a unor principii educative vechi; experimentarea din interior a bucuriei trăite prin creație. Și am putea continua...

Resurse umane/Dascăli și ucenici, juniori și seniori: elevi de la clasa 0 până la clasa a XI-a; Adina Popescu, autoarea romanului pentru cititori de toate vârstele *O istorie secretă a Țării Vampirilor*; Adrian Barbu, ilustrator și autor de benzi desenate, îndrăgostit de povestile cu Greceanu și Harap-Alb. Lor li se adaugă bibliotecari, muzeografi, editori, librari, consilieri de lectură, toți de la mic la mare convinși că oricând din dascăli pot deveni ucenici și invers.

Locuri/Spații: „În peșteri și sub cerul liber” adică, la Biblioteca „Octavian Goga”, Muzeul Etnografic al Transilvaniei, Book Corner Librarium, Parcul Etnografic Național „Romulus Vuia”, pe stradă printre oameni.

Metode: Mirarea, Întrebarea, Căutarea, Modelarea – „fă ca mine!”, dar apoi „fii tu însuți!”.

Forme de învățare: Din cărți și din experiență; față în față și de la distanță; individual și în „Agora”.

Activități: Ateliere de lectură/scriere/ ilustrare; prezentări de proiecte/portofoliu, cercetare/documentare în bibliotecă și în afara ei, lecturi publice, jocuri și întreceri etc.

Evaluare: Prin aprecieri și încurajări; evaluare formativă și nu normativă; de proces și de produs.

Rezultate și perspective: a. Adunarea povestilor și desenelor și publicarea intr-un volum online ca partea două a

„Poveștilor cu vâlve...”; b. Speranța că veți continua, împreună cu noi sau independent, astfel de proiecte.

În cele cinci zile ne-am străduit să realizăm ceea ce ne-am propus. O dovadă că eforturile noastre nu au fost în zadar sunt răspunsurile primite în săptămâniile următoare la scrisoarea prin care, la încheierea școlii, ne adresam ucenicilor. De fapt, Follow up-ul întâlnirii. Citez din scrisoarea Cristinei, elevă în clasa a XI-a la un liceu din Rădăuți: „Se spune că nu întâmplător unele lucruri chiar țin să-și pună amprenta în viața noastră. Așa și în cazul meu...”

Am început prin a culege câteva povestiri fantastice din satul meu și am finalizat această experiență absolvind un an dintr-o școală – Școala Solomonarilor. Nu este o școală ca toate celelalte, ci e una magică, în strânsă legătură cu Celălalt Tărâm. Astfel, anul a fost egal cu cinci zile, iar învățătura cât pentru un an. Exact ca în cazul lui Făt-Frumos care creștea în trei zile cât alții într-un an.

De aceea consider că au fost zile câștigate din toate punctele de vedere. Spun astă pentru că în această săptămână am avut ocazia să cunosc adeverări artiști, fie că vorbim de literatură, film sau de desen. Am învățat de la Adrian lucruri esențiale precum acel joc al sprâncenelor, care surprinde starea de spirit a personajelor ilustrate, și cele patru reguli fără de care nici măcar un filmulet postat pe facebook nu ar avea succes... Ah, da! Și despre carte... O carte nu se scrie niciodată ușor! Chiar și după ce ai publicat-o parcă ar mai trebui puțin șlefuită. Astă o știu de la Adina Popescu, un om minunat pentru care feedback-ul cititorilor CHIAR contează.

Totodată, pe parcursul acestui „an” școlar am făcut și desfăcut vrăji prin biblioteci și librării, am vizitat muzeee, am parcurs traseul ascuns al unei hărți, am realizat interviuri, am fost la operă și, cel mai important, ne-am ales cu prietenii noi. Când spun prietenii nu mă refer doar la ceilalți ucenici, ci și la Sf. Vineri, Făt-Frumos, Muma Pădurii – făpturi fără de care școala noastră nu ar mai fi fost înființată...”

Credem că veți găsi în paginile revistei și mai ales în suplimentul acestui număr și alte dovezi convingătoare că o astfel de „școală” CHIAR poate funcționa.

Monica Onojescu